

РЕШЕНИЕ

№ 1092

гр. Бургас, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря **К* АЛЪ. ВЛАДИМИРОВА**
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно
наказателно дело № 20222120204117 по описа за 2022 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) и е образувано по жалба на К. С. Г. с ЕГН: *****, против Заповед за задържане на лице № 32923з-562/13.10.2022 г., издадена от Г. Г. П. – инспектор към 04 РУ-Бургас.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваната заповед за задържане, поради незаконосъобразност. Твърди се, че жалбоподателят няма нищо общо с инкриминираното деяние, посочено в заповедта, поради което и неправилно е бил задържан в нарушение на ЗМВР, Конституцията и КЗПЧОС. Претендират се разноски.

В откритото съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с пълномощник – адв. С. К. – БАК, като и двамата заявяват, че поддържат депозирания жалба. Адв. К. – БАК допълва, че липсват достатъчно данни, които да дадат основание на административния орган да приеме, че жалбоподателят е извършител на инкриминираното деяние, а от там и издадената заповед е незаконосъобразна. Излага подробни доводи в подкрепа на тезата си, като достига до извод, че заповедта противоречи на Директива 2013/12 на Европейския Парламент и на Съвета (относно правото на информация в наказателното производство), която е с приоритет над националното законодателство. Иска отмяна на административния акт и присъждане на разноски.

Жалбоподателят Г. заявява, че се присъединява към казаното от неговия пълномощник.

Ответникът по жалбата – Г. Г. П. - полицейски орган в 04 РУ-Бургас, изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита, че заповедта е законосъобразна, като излага своите твърдения за случилите се събития и за необходимостта от задържане на жалбоподателя. Допълва, че задържането е било мотивирано от необходимостта от извършване на редица ОИМ за разкриване на престъплението, поради което и счита, че с оглед конкретните обстоятелства, ограничаването на свободното предвижване на Г., е било законосъобразно и наложително.

Съдът след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, приема, че жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Изготвена е в предвидената форма и е придружена от необходимите приложения. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Видно от приложените официални справки (л. 20- 24) - оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на чл. 53 от ЗМВР в границите на предоставената му съгласно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР компетентност.

Спазена е предвидената от закона форма, така както предвижда нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, връчена на адресата й. Заповедта съдържа задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и часът на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл. 63, ал. 3 и 4 и чл. 64 от ЗМВР и му е предоставено копие от заповедта срещу подпис.

Заповедта е издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като е посочено, че лицето се задържа защото има данни, че е съпричастно към извършено престъпление по чл. 130, ал. 1 НК, извършено на 12.10.2022 г. около 23.00 часа в района на заведение „Макси“, намиращо се до бл. 14 в гр. Бургас, ж.к. „Меден рудник“, изразяващо се в намушкване с остър предмет в областта на седалищните части на лицето *. Посочено е също, че за случая е образувана полицейска преписка с рег. № 3292зм-624/13.10.2022 по описа на 04 РУ-Бургас.

Нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, овластява полицейските органи да задържат лица в случаи, определени от закон, а именно за които има данни, че са извършили престъпление, като процедурата е регламентирана в следващите правни норми от закона. По правна си същност задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 73 ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН – административно разпореждане на орган на власт, непосредствено засягащо правната сфера на адресата, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление, да се укрие или да

укрие/унищожи доказателства. Предпоставка за прилагането е наличието на достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположението, че задържаното лице е извършило противоправно деяние.

Целта на закона е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността задържаното лице да се укрие, да укрие или унищожи относими доказателства, да извърши престъпление или спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване. Поради това, възможността на органите на МВР да приложат принудителната административна мярка "задържане за срок до 24 часа" е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова. За прилагането на мярката е необходимо наличие на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастен към него. Задържането, като принудителна административна мярка, се предприема от полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган, при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено. Въпросът дали задържаното лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежат на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват жалбоподателя със соченото престъпление не са задължителни.

По мнение на съда законоизискуемите обстоятелства в случая са налице, като във връзка с направените от жалбоподателя възражения следва да се посочи следното. Към момента на издаване на административния акт полицейските служители са разполагали с достатъчно данни, които да сочат на евентуална съпричастност на Г. с инкриминираното деяние. В тази връзка следва да се посочи, че:

Той е приятел на * (както се сочи и в самата жалба), която пък работи като сервитьорка в заведение „Макси“ и между която и пострадалия са възникнали търкания и конфликти въпросната вечер. Много от лицата, от които са снети сведения потвърждават, че единственият конфликт, който се е развил вечерта, е бил точно между * и пострадалия, като дори изразяват съмнения, че именно * е повикала своя приятел, за да се разправи с пострадалия.

В сведенията на пострадалия (л. 41) той изрично е посочил, че лицето което го е нападнало е: „... К., който познавам визуално, но не и лично...“.

От приложената на л. 55 докладна записка е видно, че лице, пожелало анонимност, е

заявило на полицейските служители, че вероятно съпричастност с деянието има приятеля на *, установен като К. С. Г., който е криминално проявен.

При посещението от страна на полицейските служители в жилището на * там е установен именно К. С. Г., както и дрехи, отговарящи на тези, с които свидетелите са описали, че е бил облечен нападателят, както и нож (остър предмет, с който обективно би могло да е извършено нападението).

От обясненията на ответника дадени в съдебното заседание пък се установява, че след направена проверка е станало ясно, че управляваният от Г. автомобил е бил засечен да влиза на територията на ж.к. „Меден рудник“ около 2 часа преди инцидента.

С оглед горното съдът счита, че в преписката са се съдържали доказателства относно наличието на данни, че Г. е евентуален извършител на престъпление, каквото е твърдението в мотивите за издаване на оспорената заповед. Както стана дума законът не изисква престъплението да е категорично доказано, а само да се съдържат данни, водещи към извод за съпричастност на задържания. По мнение на съда в случая такива данни е имало и разгледани съвкупно, те са достатъчни, за да формират обосновано предположение, че Г. може да е извършил престъплението, във връзка с което е задържан.

Съдът счита, че в конкретния случай в заповедта освен основанията за издаването ѝ са посочени по достатъчно изчерпателен начин и мотивите, т.е. фактическите основания, за издаването ѝ. Деянието, във връзка с което Г. е задържан, е описано изчерпателно като дата, място, пострадал, начин на извършване и правна квалификация, като дори е направено и препращане към друг документ, неразделна част от административната преписка, който предхожда издаването на акта /което е допустимо съгласно **Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК/** – изрично е препратено към материалите по образуваната преписка. С оглед на това съдът счита, че в случая изискването за посочване на фактическите и правни основания за издаването на оспорения акт е изпълнено по начин, гарантиращ правото на задържания да разбере, защо спрямо него се прилага тази административна мярка. В тази връзка доводите за нарушения свързани с осведомеността на задържания не се споделят, а следва да се приеме, че оспорената заповед е в съответствие с практиката на Европейския съд за защита на правата на човека по приложение на чл. 5, т. 2 КЗПЧОС. В този смисъл е и практиката на касационната инстанция - **Решение № 1075 от 31.05.2018 г. на АдмС - Бургас по адм. д. № 742/2018 г.**

По отношение на целесъобразността на задържането съдът следва да маркира следното. Като всяка ПАМ - задържането за срок от 24 часа по чл. 72 от ЗМВР налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правноцелен резултат. Мярката по чл. 72 от ЗМВР, в зависимост от конкретния случай, би могла да има превантивен или преустановителен характер. Прилагането на принудителната административна мярка в случая е съобразено с целта на закона - да се даде възможност на органите на МВР да предотвратят евентуалното укриване на лицето и/или унищожаване на доказателства, както и да съберат доказателства за проверка на предварителната информация. Задържането като

принудителна административна мярка в случая се предприема с цел установяване на съпричастност при разследване срещу вероятен извършител на престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" в случая е оправдано, с оглед наличните данни. Правилен е бил изводът на полицейските служители, че лицето следва да се задържи, за да се предотврати опасността да се укрие или укрие относими доказателства. Осъществяването на административна принуда в настоящия случай е била необходима, тъй като от една страна деянието за което е провеждано разследването е криминализирано по действащото право, а от друга страна, наличието на данни, обосноваващи предположение за извършване на престъплението от Г. е достатъчно основание за прилагането ѝ, с оглед обстоятелството, че лицето лесно би могло да укрие вещи - средството на престъплението; дрехите; евентуална комуникация през мобилен телефон и т.н., след като разбере, че полицейските служители проявяват интерес към него и имат предварителна информация, че той може да е замесен в извършването на деянието (както те са съобщили на * при беседата с нея в 04 РУ-Бургас).

Веднага след задържането на лицето е престъпено към извършването на множество действия с цел събиране и проверка на доказателства, относно съпричастността на Г. към инкриминираното деяние – снети са сведения на свидетели, извършена е проверка в жилище; проведени са няколко беседи със задържания и т.н., което категорично навежда на извод, че задържането не е самоцелно, а е преследвало легитимни цели.

Настоящият състав намира, че в случая не е налице и нарушаване на принципа за съразмерност при упражняването на правомощията на администрацията. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" е оправдано, тъй като в случая са налице конкретни данни, че задържането е извършено с оглед на обществения интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невиновност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. Изведените от практиката на Европейския съд по правата на човека принципи по прилагането на чл. 5, § 1, б. с) от КЗПЧОС, съотнесени към настоящия случай, водят до извод, че за задържането на жалбоподателя са налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост в името на обществения интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната му свобода.

С оглед горното настоящият състав намира, че в конкретния случай издадената заповед за задържане е законосъобразна, поради което и подадената срещу нея жалба следва да се остави без уважение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на К. С. Г. с ЕГН: *****, против Заповед за задържане на лице № 3292зз-562/13.10.2022 г., издадена от Г. Г. П. – инспектор към 04 РУ-Бургас.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр. Бургас в 14 - дневен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____